

Sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 3. mája 2017, 6. septembra 2017, 8. septembra 2017, 25. septembra 2017, 2. októbra 2017, 5. októbra 2017 a 13. októbra 2017 doručené sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 24/2016 z 15. februára 2017, sp. zn. 2 Cdo 98/2016 z 25. mája 2017, sp. zn. 4 Cdo 141/2016, 4 Cdo 181/2016 z 25. júla 2017, sp. zn. 7 Cdo 171/2016 z 23. augusta 2017, sp. zn. 5 Cdo 48/2017 z 9. augusta 2017, sp. zn. 4 Cdo 128/2017 zo 16. augusta 2017 a sp. zn. 4 Cdo 128/2017 zo 16. augusta 2017, ako aj rozsudkami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 181/2014-168 z 9. decembra 2014, sp. zn. 10 Co 290/2015, 10 Co 293/2015 z 24. septembra 2015, sp. zn. 4 Co 589/2014 z 25. marca 2015, sp. zn. 6 Co 502/2015, 6 Co 503/2015 zo 7. decembra 2015, sp. zn. 4 Co 432/2015, 4 Co 433/2015 z 28. septembra 2016, sp. zn. 14 Co 393/2015, 14 Co 394/2015 z 11. októbra 2016 a sp. zn. 14 Co 393/2015, 14 Co 394/2015 z 11. októbra 2016.

1.1 Ústavný súd uzneseniami sp. zn. II. ÚS 631/2017 z 18. októbra 2017 a sp. zn. II. ÚS 643/2017 z 18. októbra 2017 spojil sťažnosti jednotlivých sťažovateľov na spoločné konanie z dôvodu právnej a skutkovej súvislosti a taktiež prihliadajúc na žiadosť samotných sťažovateľov, ktorí sa prostredníctvom právneho zástupcu domáhali listom z 10. októbra 2017 ich spojenia.

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkami zamietol návrhy (vedené v samostatných konaniach) sťažovateľov, ktorými sa ako navrhovatelia domáhali proti Slovenskej republike, zastúpenej Národnou bankou Slovenska (ďalej len „NBS“), ako odporkyne zaplataenia rôznych finančných súm predstavujúcich náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom odporkyne pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKEJ INVESTÍCIE (ďalej len „družstvo“) a obchodníka s cennými papiermi CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s. (ďalej len „obchodník s cennými papiermi“). Sťažovatelia svoje návrhy odvodzovali zo skutočnosti, že v máji 2010 sa dozvedeli, že obchodník s cennými papiermi s družstvom k 30. aprílu 2010 skončil činnosť, že tento družstvu neodovzdal žiadne portfólio ani zverenú peňažnú prostriedky a že z tohto dôvodu družstvo nemá prostriedky na výplatu sťažovateľmi zverených prostriedkov družstvu vrátane ich zhodnotenia. Sťažovatelia uvádzali, že peňažné prostriedky do družstva vkladali výhradne a len z dôvodu, že sa spoliehali na to, že družstvo a aj obchodník s cennými papiermi sú subjekty, nad ktorými je vykonávaný dohľad NBS, a teda že bude zabezpečené ich riadne fungovanie, a tým budú nielen ochránené ich peňažné prostriedky, ale budú aj v garantovanej výške zhodnotené.

2.1 Proti prvostupňovým rozsudkom podali sťažovatelia odvolanie. Krajský súd napadnutými rozsudkami (v samostatných konaniach o každom sťažovateľovi zvlášť) potvrdil prvostupňové rozsudky. Krajský súd v odôvodnení napadnutých rozsudkov uviedol, že povinnosť aktualizovať prospekt investície bola družstvu uložená až od 1. januára 2009 po novelizácii zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“), a preto sa na NBS nemohla vzťahovať povinnosť dohliadať na jeho aktuálnosť pred týmto dátumom.

Podľa krajského súdu družstvo malo povinnosť dodržiavať prospekt až po 1. júni 2010 po novelizácii zákona o cenných papieroch, a preto nemohla NBS skúmať ani túto povinnosť prostredníctvom výkonu dohľadu, keď samotné družstvo nemalo povinnosť prospekt dodržiavať.

Krajský súd následne prezentoval teoretické východiská posudzovania nesprávneho úradného postupu a odkázal na relevantnú judikatúru v tejto oblasti. Následne krajský súd pokračoval a uviedol, že sťažovatelia sa nemohli v konaní domáhať náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu, ktorý má spočívať v takom pochybení v postupe NBS, ktoré sa dotýkajú hmotnoprávneho posúdenia veci. Nie je možné za nesprávny úradný postup považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten účastník, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

NBS svojím postupom podľa krajského súdu neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd. Postup NBS bol v súlade s ústavou, podľa ktorej štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

2.2 Proti napadnutým rozsudkom krajského súdu podali sťažovatelia dovolania, pričom namietali prítomnosť dovolacieho dôvodu najmä podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) OSP. O dovolaniach rozhodol najvyšší súd napadnutými uzneseniami (v samostatných konaniach o každom sťažovateľovi zvlášť) tak, že dovolania odmietol. Najvyšší súd v napadnutých uzneseniach uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (odkázal tiež na R 54/2012 a na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a sp. zn. 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 OSP ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 OSP ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Dovolací súd konštatoval, že v daných prípadoch žalobcov sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľmi, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 OSP a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 OSP, preto najvyšší súd dovolanie žalobcov ako procesne neprípustné odmietol [§ 447 písm. c) CSP] bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaných rozhodnutí odvolacieho súdu.

3. Podľa sťažovateľov napadnuté rozsudky krajského súdu sú postavené na právnych a skutkových záveroch, ktoré sú podľa ich názoru zjavne nepodložené a arbitrárne, a preto z stavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a je potrebné ich ústavným súdom preskúmať. Nápravou napadnutých rozsudkov krajského súdu sa najvyšší súd podľa mienky sťažovateľov odmietol zaoberať, keď vyhodnotil dovolania proti napadnutým rozsudkom krajského súdu ako neprijateľné. Zo strany najvyššieho súdu a krajského súdu tak podľa názoru sťažovateľov nebol rešpektovaný ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva. Konkrétne podľa sťažovateľov ide o nasledujúce závery:

- (i) limitácia dohľadu zo strany NBS a jej postup v medziach zákona a ústavy,
- (ii) zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči družstvu či sekundárnu zodpovednosť družstva voči sťažovateľom,
- (iii) subsidiarita uplatneného nároku voči NBS vo vzťahu k pohľadávke uplatnenej v konkurze družstva.

3.1 Podľa vyjadrenia sťažovateľov NBS mala vedomosť o verejne známych skutočnostiach, že činnosťou obchodníka s cennými papiermi a družstva vzniká bezprostredne hroziace nebezpečenstvo vzniku škody, no napriek tomu však nekonala tak, aby včas vykonala preventívne opatrenia na predchádzanie vzniku tejto škody. Podľa názoru sťažovateľov nemožno vyvodiť jednoznačný záver o tom, že v rozhodnom čase NBS vykonávala dohľad iba v limitovanom rozsahu. Povinnosťou NBS podľa § 137 ods. 2 zákona o cenných papieroch je a bolo podľa sťažovateľov zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov aj ich činnosti, pričom podľa § 135 ods. 1 zákona o cenných papieroch (ktorý platí v tomto znení už od 1. mája 2007) družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník s cennými papiermi patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany NBS. Podľa § 135 ods. 2 zákona o cenných papieroch mala podľa sťažovateľov NBS zisťovať (čo v prípade družstva ani obchodníka s cennými papiermi podľa sťažovateľov neurobila) všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných NBS družstvu a obchodníkovi s cennými papiermi.

3.2 Pokračujúc vo svojej sťažnosti sťažovatelia tvrdia, že všeobecné súdy taktiež pri svojom rozhodovaní nezohľadnili správu správcu konkurznej podstaty úpadcu – družstva o stave konkurzu a jeho výpoveď v konaní sp. zn. 7 C 206/2011, z ktorých podľa sťažovateľky jednoznačne vyplýva, že aktuálny stav konkurzu je taký, že objektívne vylučuje možnosť sťažovateľov ako veriteľov uspokojiť sa z konkurzu sp. zn. 3 K 95/2010. Existujúce konkurzné konanie podľa sťažovateľov samo osebe nevylučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu, žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou.

3.3 Namieste je podľa sťažovateľov úvaha, že najvyšší súd napadnutým uznesením vybočil z ústavných medzí rozhodovania príslušného orgánu ochrany práv. Svojím rozhodnutím najvyšší súd podľa mienky sťažovateľov de facto odmietol jeho právo na súdnu ochranu. Sťažovatelia vidia zreteľný zásah do práva na spravodlivý proces aj v tom, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoj záver, a preto považujú napadnuté uznesenia najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnené.

4. Sťažovatelia navrhli vydať nález, v ktorom by ústavný súd vyslovil porušenie nimi označených ústavných práv napadnutými rozsudkami krajského súdu a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, tieto zrušil a priznal im úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

K napadnutým uzneseniam najvyššieho súdu

7. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravoval v čase podania dovolania § 236 a nasl. OSP.

7.1 V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z v tom čase platného a účinného § 237 ods. 1 OSP výslovne vyplývalo, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia.

7.2 Ústavný súd konštatuje, že rešpektuje koncepciu opravných prostriedkov, tak ako si ju nastaví najvyšší súd, ak je to v medziach ústavy (porovnaj II. ÚS 398/08). Rovnako ústavný súd rešpektuje výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich dovolacie dôvody tak, ako si ich nastaví najvyšší súd. To sa týka aj dovolacieho dôvodu upraveného (v čase rozhodovania najvyššieho súdu o dovolaniach sťažovateľov platného a účinného) v § 237 ods. 1 písm. f) OSP (odňatie možnosti konať pred súdom). Najvyšší súd k tomuto dovolaciemu dôvodu prijal stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016), podľa ktorého: „*Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.*“

7.3 Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenia najvyššieho súdu a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala, že postup najvyššieho súdu by nemal oporu v zákone alebo v judikatúre najvyššieho súdu.

7.4 Ústavnému súdu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať.

7.5 Ústavný súd uzatvára, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolaní [resp. neexistencii dovolacích dôvodov podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, na údajnú prítomnosť ktorých sťažovatelia poukazovali] je vzhľadom na skutkový stav vo veci sťažovateľov v napadnutých uzneseniach zdôvodnený ústavne udržateľným spôsobom.

7.6 Na základe prezentovaných záverov ústavný súd odmietol sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

K napadnutým rozsudkom krajského súdu

8. Predmetom sťažností v tejto časti je predovšetkým námietka sťažovateľov, že napadnuté rozsudky krajského súdu sú postavené na právnych a skutkových záveroch, ktoré sú podľa názoru sťažovateľov zjavne nepodložené a arbitrárne, a preto z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

9. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v čl. 46 a nasl. ústavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porovnaj v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

9.1 Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (pozri napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie z 3. 5. 2001,

bod 2). Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

10. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutých rozsudkov krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem vzťahujúcich sa na vec sťažovateľov a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľov, alebo, naopak, či vzhľadom na odôvodnenie napadnutých rozsudkov a právne závery krajského súdu v nich uvedené sú sťažnosti zjavne neopodstatnené a ani po ich prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv sťažovateľov napadnutými rozsudkami krajského súdu.

10.1 Posudzujúc procesný postup krajského súdu v konaní o odvolaniach sťažovateľov ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci odvolania sťažovateľov konal zákonom predpísaným procesným postupom. Postup krajského súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup odvolacieho súdu a požiadavkami kladenými ústavou a dohovorom na procesný postup všeobecného súdu.

10.2 Z formálneho hľadiska nemožno napadnutým rozsudkom krajského súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie čl. 46 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru nič vytknúť. Napadnuté rozsudky krajského súdu spĺňajú požiadavky vyplývajúce z príslušnej zákonnej reglementácie formálnej kvality rozhodnutia odvolacieho súdu tejto procesnej formy.

10.3 Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení zákona o cenných papieroch a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) odvolacím súdom a aj odôvodnenia napadnutých rozsudkov krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažností nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutých rozsudkov krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové

zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

10.4 Odôvodnenie napadnutých rozsudkov je dostatočné a vyčerpávajúce, krajský súd sa neobmedzil na citovanie alebo parafrázovanie záverov okresného súdu, ale sám učinil závery vo veciach sťažovateľov. Sťažovateľom sa dostalo odpovedí na ťažiskové otázky rámcujúce vec sťažovateľov, a to čo sa týka povinností NBS pri výkone dohľadu na finančnom trhu a splnenia podmienok upravených zákonom o zodpovednosti za škodu pre vznik nároku na náhradu škody. Tieto právne závery krajského súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu v žiadnom smere dopĺňať alebo revidovať, ústavný súd na ne s ohľadom na námietky sťažovateľov týkajúce sa dohľadu NBS na finančnom trhu plne odkazuje, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a bohaté na relevantné a právne čisté argumenty týkajúce sa aplikovateľnosti a interpretácie zákona o cenných papieroch a zákona o zodpovednosti za škodu.

10.5 Závery krajského súdu a ich odôvodnenie, ako aj postup krajského súdu v odvolacích konaniach je teda nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosti aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

K doplneniu sťažností sťažovateľmi

11. V doplneniach sťažností doručených ústavnému súdu 10. októbra 2017 sťažovatelia poukazujú na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, kde všeobecné súdy priznali žalobcovi (ktorý je poisťovňou) nárok na náhradu škody spôsobenej NBS (ďalej len ako „prípád RAPID LIFE“). V prípade RAPID LIFE všeobecné súdy vyvodili zodpovednosť a pochybenie NBS, ktoré malo spočívať v tom, že NBS pri vzniku poisťovne schválila tzv. poisťné podmienky. Tieto poisťné podmienky však obsahovali chybu v rámci matematického výpočtu výšky poisťného, ktoré v dôsledku nedôslednej kontroly NBS (resp. jej predchodkyne) boli v praxi aplikované viac ako 13 rokov a klienti poisťovne tak platili

nižšie poistné ako bolo potrebné pre akumuláciu finančných prostriedkov na tvorbu potrebných rezerv.

11.1 Ústavný súd uvádza, že komunikované rozhodnutia všeobecných súdov sa týkali iných žalobcov a išlo o iný skutkový a právny stav ako vo veciach sťažovateľov. V prípade RAPID LIFE nešlo o dohľad NBS nad družstvom (ale poisťovňou) a vec sa týkala schválenia tzv. poistných podmienok a platenia poistného klientmi. V prípade sťažovateľov však išlo o zhodnocovanie prostriedkov členov družstva a vykonávanie dohľadu NBS nad činnosťou družstva.

11.2 Ústavný súd nie je viazaný judikatúrou všeobecných súdov k otázkam aplikácie jednoduchého práva. Ústavný súd zatiaľ v akomkoľvek koní pred ústavným súdom neposudzoval obsah rozhodnutí všeobecných súdov v prípade RAPID LIFE, preto nemôže zaujať stanovisko k ich ústavnosti na pôdoryse tu prerokovávaných sťažností, ktoré sa týkajú iných sťažovateľov a iného skutkového a právneho stavu. Avšak v prípade sťažovateľov a opísaného skutkového stavu (dohľad NBS nad činnosťou družstva) už mal možnosť opakovane zaujať stanovisko k judikatúre všeobecných súdov v otázkach dohľadu NBS nad družstvom a na svojich právnych názoroch zotrvať. Pokiaľ sa sťažovatelia domnievajú, že judikatúra všeobecných súdov sa pri obdobných právnych otázkach rozchádza, je potrebné uviesť, že ústavnému súdu neprináleží zjednocovať judikatúru všeobecných súdov.

11.3 Ústavný súd uzatvára, že doplnenia sťažností nič nemenia na právnom posúdení sťažností a napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov ústavným súdom, tak ako to je uvedené v tomto uznesení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2017